

[Hauge.]

baade i Bemærkningerne til Lovforslaget og i den Fremsettelsestale, den højtærede Handelsminister har holdt her i Tinget. Jeg kan derfor nøjes med at gøre forholdsvis faa Bemærkninger til Lovforslagets Paragraffer.

Lovforslaget foreligger som Forslag til en selvstændig Lov, der med enkelte Ændringer skal afløse den gældende Lov af 18. December 1935. Adskillige af Paragrafferne i den gældende Lov forbliver i Realiteten ganske uændrede. Dette gælder f. Eks. §§ 1 og 2, der indeholder Bestemmelser om Forholdet mellem Staten og Seddelbanken. Bestemmelsen i den gældende Lovs § 2 om, at Nationalbanken skulde indgaa paa til Staten at afgive den Fortjeneste, som Banken maatte opnaa ved Fritagelsen for Forpligtelsen til at indløse Bankens Sedler med Guld, er naturligvis udgaaet, efter at Nationalbanken ikke mere er en Privatbank, men en Bank, der skal gøre Rede for sit Overskud over for Staten og afgive det Overskud, der ikke anvendes til Henlæggelser, til Statskassen.

I Lovforslagets § 3 er indført en ny Formaaalsbestemmelse eller maaske rettere en Bestemmelse, der tager Sigte paa at gøre det lettere at naa det, som Formaaalsparagraffen indeholder Bestemmelse om. Den nye Bestemmelse gaar ud paa, at Ministeren bemyndiges til foruden importregulerende Foranstaltninger at træffe forbrugsbegrænsende Foranstaltninger. Mod denne Bestemmelse har jeg intet som helst at indvende, men jeg maa maaske tillade mig at sige, at jeg ikke synes, det fremgaar særlig tydeligt, hverken af Lovforslagets øvrige Bestemmelser eller af Bemærkningerne til Lovforslaget, hvorledes disse forbrugsbegrænsende Foranstaltninger tænkes praktiseret, eller hvad de egentlig skal bestaa i. Jeg vil derfor, for at unødigt Diskussion kan undgaa, henstille til Ministeren om muligt at uddybe dette Spørgsmaal, saaledes at man kan blive helt paa det rene med, hvad der egentlig tilsigtes med denne nye Bestemmelse. Jeg vil i og for sig mene, at Lovforslagets almindelige importregulerende Bestemmelser vil føre til Forbrugsbegrænsning i fornødent Omfang, og maaske er den nye Bestemmelse ogsaa kun at betragte som en Accentuering

heraf. I hvert Fald har jeg ikke noget imod, at Bestemmelsen indføres i Loven, tværtimod.

De mest gennemgribende Ændringer i den gældende Lovs Bestemmelser knytter sig for øvrigt til § 3. For det første gives der i Paragraffens 2det Stykke en Tillægsbestemmelse til de for den private Vareudveksling gældende Regler. I Bemærkningerne til det nye, der her foreslaas, hedder det, at man efter de vundne Erfaringer har fundet det hensigtsmæssigt at gøre Omraadet for private Vareudvekslinger noget videre end hidtil. Det forekommer mig imidlertid, at det kan være noget tvivlsomt, om denne Tilføjelse efter sin Ordlyd betyder en egentlig Udvidelse; jeg synes snarere, man kan sige, at der tilføjes en ny Betingelse, som skal opfyldes. Men under alle Omstændigheder kan jeg tiltræde Bestemmelsen, saaledes som den her foreslaas, ikke mindst, fordi det fortsat bliver Ministeren, der skal sanktionere privat Vareudveksling.

En anden og særdeles vigtig Ændring er foreslaaet i § 3, 4de Stykke. Efter den gældende Lov er Importbevillingerne gjort afhængige af Importen i 1934; og i 1935 for Nyimportørernes Vedkommende samt af den direkte Fakturering fra Udlandet o. s. v. Nu foreslaas Importbestemmelsen redigeret saaledes: „De Personer eller Firmaer, der i Henhold til derom af Valutacentralen tidligere eller ifølge nærværende Lov truffen Beslutning er anerkendt som Importører, har Adgang til at faa udstedt Importbevillinger. Importbevillinger udstedes under Hensyntagen til de enkelte Branchers særlige Forhold og til Importørernes hidtidige Import af vedkommende Varegrupper og Underafdelinger af disse samt til den bedst mulige Dækning af de ikke direkte importberettigede Forbrugeres Behov.“ Denne Bestemmelse forekommer mig at være ikke blot rigtig, men simpelt hen paakrævet, saaledes som visse Importører efterhaanden, naar Varerne har været særlig efterspurgt, har disponeret. Ofte har det nemlig været forbundet med alt for store Besværligheder for visse Vareforbrugere at faa deres Varer fra deres tidligere Leverandører, fordi disse har set deres Fordel i at placere deres Varer andetsteds end hos deres hidtidige Kunder. Man vil